

פרק ח'

- פסוק א' - הראני ד' במראה הנבואה, סל (כלוב) מלא עם תאנים שנלקטים בסוף הקיץ. (מהר"י קרא).
- פסוק ב' - שאלני ד', מה אתה רואה עמוס, עניתי לו שראיתי את הנ"ל, אמר לי ד' דבר זה מרמז, שמגיע הסוף (הקץ) של עם ישראל ולא אסלח להם עוד על העוונות.
- פסוק ג' - השירים והזמירות ששרו וזימרו בארמנותיהם, יִהְיֶכּוּ לַיְלָלָה, יתרבו הפגרים (גופות המתים), ובכל מקום ישליכו את הפגרים, ויאמר האחד לחבירו שתוק (הס) ואל תהרהר אחר מידת הדין, כי מגיע לנו עונש.
- פסוק ד' - שמעו את מה שכתוב בהמשך: אתם שהנכם בולעים אביונים, ואתם מתעסקים כיצד אפשר לעשות שלא יהיו האביונים בעולם.
- פסוק ה' - אתם אומרים, מתי כבר יעבור חדש הקציר שבו יש לעניים לקט שכחה ופאה, ואז יצטרכו לבא אלינו לקנות מאתנו, וכך אתם אומרים מתי תעבור שנת השמיטה שבו הכל הפקר גם לעניים, ונפתח את אוצרות התבואה (בר) ונמכור להם, נרמה אותם בזה שנמכור להם מידה קטנה כאילו היא מידה גדולה, וכסף נשקול במשקל שהוא מראה מעט ובאמת הוא הרבה.
- פסוק ו' - עוד אתם אומרים נקנה את העניים לעבדים, וניתן להם תמורה מועטת כגון זוג נעלים, מה שנופל מהחיטים שבנפה שהיא פסולת נמכור להם ביוקר.
- פסוק ז' - נשבע ד' בביהמ"ק שנקרא "גאון יעקב", לא אשכח את מעשיהם הרעים לעולם.
- פסוק ח' - האם לא ראוי שעל עוונות כאלו תרעד הארץ, ויִשְׁחַת כּל מי שגר בארץ, ראוי שיעלו עליה מים ויכסו אותה, כמו היאור של מצרים (נילוס) שעולה ומשקה את כל הארץ, בזמן שעולים המים הם מעלים אתם לכלוך (רָפֶשׁ) וטיט, הכוונה שהרשעים ישמדו, ואח"כ חוזר הטיט למקומו, הכוונה שתהיה הרווחה לצדיקים שנשארו.

- בזמן שארצה להביא עליהם פורענות יהיה זה באופן שהם ישבו בשלוח ובבטחון ופתאום תבא עליהם פורענות, וממשיל זה לשמש בצהרים שהיא בעוצמתה ופתאום היא שוקעת שלא בזמנה, הנביא כופל את הדברים, כשיהיה אור אחשיך בפתאומיות.

פסוק ט'

- במקום שמחת החגים שהיתה להם יהיה להם אָבֵל, ובמקום לשיר שירים יקוננו, אביא עליהם צרה עד שמרוב צער יחגרו שק על מתניהם, וימרטו שער ראשם, האבל יהיה כאבל של אב שמתאבל על בנו יחידו שהוא יום מר מאד בשבילו.

פסוק י'

- כיון שעם ישראל מאסו בנבואה (כמבואר למעלה בפרק ז' פסוק ט"ז לא תנבא ולא תטיף), לכן עוד יבואו ימים שתרצו לשמוע דברי נבואה ולא תמצאו, כי בגלות לא תהיה נבואה, הנביא מבטא דבר זה: שיהיה רעב בארץ, לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ד', כלומר נבואה.

פסוק י"א

- וינעו (יזוּזוּ) ממקומם ללכת, מים סוף שהוא בדרום א"י עד הים הגדול שהוא במערב א"י, ומצפון עד מזרח, לבקש נבואה ולא ימצאו, דבר זה יהיה גם בא"י, ומכ"ש בחו"ל ודאי לא תהיה נבואה.

פסוק י"ב

- בהגיע יום הפורענות תהיינה הבתולות היפות במצב של עילפון, (היא חולשה עצומה), וגם הבחורים יהיו במצב זה, בגלל רוב הצמאון, לפי שלא יהיה להם מים בדרכם לגלות.

פסוק י"ג

- בגלל שהיו נשבעים בשם העגל של שומרון, וכך אמרו בשבועתם: אני נשבע בחיי אלהיך דן (הוא העגל שהעמיד ירבעם), גם היו אומרים אני נשבע בחיי הולכי דרך באר שבע אל מזבחות הע"ז, לכן יפלו ולא יקומו בבנין ביהמ"ק השני עד זמן הגאולה העתידה.

פסוק י"ד